
SANKT OLAV

St. Olav utkommer en gang ukentlig. — Abonnement både for Inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig, i Ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, — for utlandet tillegg av vedkommende lands avisporto. Opsigelser må være Ekspedisjonen i hende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. — Annonser må være Innsendt innen mandag aften. — Manuskript innen fredag aften.

INNHold: Jesu lidelse. — De siste Nestorianer. — Eukaristiske kongresser. — Kardinal Maffi. — Stat og Kirke. — De evindelige kollekter. — Varia.

ST. OLAVS REDAKSJON, AKERSVEIEN 5 - OSLO — TELEFON 23743

RETT + OG + SANNHET

Jesu lidelse.

(Fra fransk ved Marie-Elisabeth Larsen).

Synden er kommet og med synden dens utallige og uhyggelige følger. Jorden led fullstendig skibbrudd. Allikevel fortsetter den dog sin bane; — som vanlig under solens stråler, gjennomløper den tidsrummet, — alt synes uforandret — undtagen i Guds øine, hvilken forandring, hvilken omveltning!

I paradiset dager hersket der et frydefullt og fortrolig samfund mellem Skaperen og skabningen, mellem Gud og mennesket Adam. Uskyldig og trofast, som den natur ligsteselvfølge, gikk mennesket sin Gud direkte imøte i en trefoldig hyldest i en enkelt handling: tilbedelsens, takkens og bønnens.

Og Gud på sin side kom direkte til mennesket, uten å støte på nogen som helst hindring. Han kom til det ved sine velgjerninger, ved sin fortrolige ydre nærværelse, ved sitt lysende blikk, ved sitt guddommelige smil, og ikke minst ved sine samtalers himmelske skjønnhet og uutgrunnelige visdom. — Intet kunde måle sig med disse himmelske sammenkomsters uutsigelige ynde.

Og så, med et eneste slag overhugg synden alle disse bånd! Hver mulighet til å fortsette dette fortrolige himmelske samfund med Gud. Ødelagt blev den kjærlighetens og renhetens harmoni som forenet Guds hjerte med menneskets hjerte! Hvor det himmelske lys strålte brer nu den mørke natt sig, og ulykken setter sig der hvor lykken var enehersker!

«Hvem kan fatte synden?» spør salmisten, og han har rett. Jo mere man forsøker å sondere begrepet:

synd, jo mindre når man tilbunns i den. Den er en avgrunn, umåtelig som Gud selv.

Den er: Gud kullkastet. Gud landsforvist. Gud motsagt i sin vilje. Guds befalinger og anordninger overtrått, fornektet i all sin fullkommenhet. Det blev fornærmelser istedenfor tilbedelse; forbannelser istedenfor lovsang; spott istedenfor bønn — og hvad blev det ikke fremdeles —! En uavbrutt krenkelse av Skaperens rett til å æres og tjenes av sin skabning.

Synden er i sin opprinnelse menneskets hovmodige egoisme som reiser sig — ikke alene mot Guds rettigheter, men også mot Guds kjærlighet og velgjerninger.

Synden er og blir altså aldri annet enn Guds skarpeste motsetning og kontrast. Den er tomrummet, man kan si: den er Guds natt!

Likesom nattens mørke brer sig over verdensrummet og skjuler solens ild, — således reiser synden sig som den sorte mur mellem Gud og Hans skabning.

Utstøtt av lysets rike, utstøtt av det samme liv, ser det syndige menneske aldeles ikke Gud, sier den helige Johannes.

Hvilken elendighet! Hvor øiet skuer: elendighet, fortvilelse og død. Hvilken avgrunn! Hvem formår å overskride den?

Ak, mennesket formår det såvisst ikke. Det er nu helt maktesløst. — Enn Guds barmhjertighet?

Mennesket, lammet av forferdelse ved synet av sin ruin, forferdes det enn mere ansikt til ansikt med Herrens vrede, og dets første impuls er å skjule sig.

Det blir da således alene Gud som makter å reparere skaden. Det er også alene Gud som vil reparere den. Ved Hans guddommelige godhet fødes en beslutning, inntil da ukjent, ti den har vært unødig. På et vis er den jordisk, ti ennskjønt den har sitt utspring i det guddommelige hjerte, kan den alene utfolde sig på grunn av den menneskelige elendighet. —

Hurtigere enn rettferdigheten, ømmere enn en mors hånd driver barmhjertigheten Guds hjerte mot menneskets ulykke, og straffen er ennå ikke uttalt, før håpets morgengry opplyser horisonten, — den nu så svarttunge truende horisont! —

Hvad er da dette håp? Hvori består det?

Jo, håpet omstråler et offer, — nei aldeles ikke, det er offeret selv som inneslutter, som i et barmhjertighetens favntak, den hele arme formørkede verden i sitt utstrømmende strålehav.

Et offer, slik menneskeheten vel aldri har vovet å drømme om. Et offer hvor rollene er ombyttet. — Gud selv er blitt offeret for å frelse mennesket som har gjort sig til synd. Intet mindre formår å gjeninnsette mennesket på dets oprinnelige plass, — plassen bestemt av Gud fra evigheters evighet.

Dette håp — verden vet det nu —, er en fullbyrdet kjensgjerning. Det er forløsningen. Det er Golgata. Det er korset. Det er den Korsfestede. *Det er Jesus. Det er Jesus prisgitt!*

Det levende håp, det absolutte håp, det himmelske håp — alt forenet, gjennemtrent av navnet *Jesus!*

Offer blev Jesus fra første øieblikk av sin legemliggjørelse — og har siden aldri et eneste øieblikk ophørt med å være det.

Offer var Han i Betlehems-krybben, i sin landflyktighet til Egypten, i sine lydighets- og underdanighets-år i det fattige Nazaret-hjem, i sitt besværlige strenge apostolat. I hele sitt vesen, i all sin gjerning — et uavbrutt offer, like inntil de forsmeligste sjelelige og legemlige lidelser gjør Ham til offeret fremfor noget offer.

Ifølge salmistens ord tok smerten sin bolig i Ham allerede ved Hans livs morgengry for aldri mere å forlate Ham. (Salm. 72, 14).

Men den himmelske Faders vilje har valgt en dag i sin Sønnens jordeliv som offerdag fremfor nogen annen — og alt i og ved Jesus, tanker, ønsker, arbeide, trettighet, bønner, alt tar sikte på denne store dag, — og til en slik fullkommenhet, at når timen kommer, er offeret allerede gitt. — Og nu er det at denne serie av ufattelige, uhørte legemlige pinsler som utmunner i den forsmeligste død, korsets død, tar sin begynnelse.

Der finnes selvfølgelig ikke den kristne sjel, enn mindre den fromme sjel, som ikke kjenner, like til de minste detaljer, disse blodige og guddommelige pinsler. Hvem har ikke grunnet derover — i det minste av og til — og ikke følt sitt hjerte gjennombevet av hellig gru og smerte?

Bevisstheten om at alt det som er syndens instrument (eller opprinnelse) for mennesket, blir for Jesus smertens instrument, — skulde og burde ikke denne bevissthet være en kraftig hemsko for å finne sin lyst i synden?

Mennesket synder *ved sin lidenskap* — Kristi hjerte sønderrives av sjelequal. Sjeleangsten i Getsemane — en qual, som frembragte blodig sved. Den redselens sorg som gjennombevet det guddommelige hjerte ved å se sig forlatt av sin Fader, — ved bevisstheten om at i dette øieblikk stod Han, Guds Sønn — som den skyldige — med hele verdens umåtelige lass av synd på sin rygg! — Og i denne stund forlot alle Hans disipler Ham —!

O Gud, o Gud, hvilken skjensel. Den synes næsten verre enn nogen annen — å forlate sin venn i nødens stund, — og enda var det den guddommelige venn, hvorom Petrus så freidig har erklært: Du er Kristus, den levende Guds Sønn, — og i døden vilde de gå med Ham! — Forrådt med et kyss av en av sine nærmeste, en av de tolv. Forlatt av alle, fornektet av den hvorpå Han vilde bygge sin Kirke! —

Mennesket synder *ved åndens hovmot*. Og se Jesus styrtet ned i ydmygelsens bunnløse svelg.

Skammens ydmygelse under bakvaskelsens skammelige løgn; spottens ydmygelse under latterliggjørelsens hån; foraktens ydmygelse under de verste fornærmelser og forsmeligste slag, og så til slutt skjendighetens ydmygelse på korsets rettersted.

I mengdens øine er Jesus intet annet enn en forbryter; i Herodes øine er Han en dåre, — soldatene morer sig over Ham som en skive for spott!

Og mennesket synder ved sitt legeme — Jesu legeme var, fra fotsåle til isse, en eneste stor lidelse — ifølge profetens forsikring (Es. 1, 6). For å sone syndene, hvortil så utallige menneskeansikter gir anledning eller blir årsak til, blir det guddommelige ansikt til den grad skjemet, så den herligste blandt menneskenes barn sammenlignes med en spedalsk. — —

Det er dog sant, o Jesus, at hver en syndens kilde, hvorav vi drikker ondskapens drikk, blir Dig den bitre smertens kalk, og bedre enn før forstår vi dine ord til synderinnen:

«Gå hen og synd ikke mere!»

De siste Nestorianer.

Av A. J. LUTZ, dominikanerprest.

II.

Å bryte fasteloven er som en helligbrøde.

En anglikansk prest fikk føle det da han opholdt sig hos en melek. (Flere protestantiske samfund fra Amerika, England og Tyskland driver nemlig misjonsvirksomhet hos nestorianerne, ikke for å gjøre dem til protestanter, men for å motarbeide de katolske sympatier hos nestorianerne.) Mr. N. var altså melek B.s gjest, og meningen var at han skulde bli der flere måneder. Så kom den fryktede fastetid før påske. Englenderen var hverken vant eller villig til å underkaste sig den strenge lov. De første uker klarte han å opholde livet ved hjelp av kjøttkonserver som han hadde bragt med sig, men tilslutt slapp disse op, og det var enda 3 uker igjen til påske. Hva var det å gjøre? I nærheten ligger der en muhammedansk landsby. Mr. N. sender regelmessig en tjener dit for i smug å kjøpe høns. Disse blir slaktet, ribbet, stekt og spist om natten, mens familien sov de rettferdiges søvn. Benene og fjærene blev før dag gry gravet ned et sted i haven. Slik gikk det noen dager. Men en vakker morgen fikk gårdshunden lyst til å ta sig en tur i haven. Plutselig stanset den, da den sporet en usedvanlig lukt som steg op fra jorden. Den gav sig til å grave og fikk op restene av hønsene. „Hvem er det ugudelige menneske som har brutt fastebudet i mitt hus?“ spurte husbonden strengt da han blev opmerksom på saken. Mistanken falt naturligvis på englenderen, og samme dag måtte han reise. Ikke engang den ellers i Orienten så hellige gjestfrihet kunde la ham finne nåde.

Nestorianerne er et modig og krigersk folkeferd. På den ene side har de den politiske autonomi som de nød, beskyttet dem mot de moralske skrøpeligheter som pleier å følge med undertrykkelse, på den annen side var de stadig nødt til å være på vakt mot kurdernes

røveriske instinkter. Hvert år kom det til små felttog med innbyrdes plyndring, ildspåsettelse, drap og vendetta. Det nyttet jo ikke å henvende sig til de tyrkiske myndigheter for å få sin rett når ens far eller bror blev drept, eller ens kone eller datter blev bortført. Vilde en ha sin rett, måtte man ta den selv. Fra sin tidligste ungdom lærte derfor nestorianerne å bruke våbnene og tilbringe dager og netter i bakhold for å speide efter en leilighet til å overfalle en landsby eller en agha (stammehøvding) som var ute med sine menn.

Sett fra et europeisk standpunkt er jo dette nokså primitive og barbariske skikker, men det var jo også Orientens skjebne efter den tyrkiske erobring i middelalderen fra en høit utviklet kultur å synke tilbake igjen i barbariet.

Under verdenskrigen fikk kurderne endelig anledning til å få bukt med den lille nasjon, som i over 1000 år hadde holdt sig uavhengig midt i deres land. Patriarken og mange av hans familie blev hengt. En stor del av befolkningen blev myrdet, de øvrige måtte forlate sine bopeler og flykte til Mesopotamien. Siden fikk de lov til å vende tilbake til sine fjell, men det er ikke lett å si hvor mange der er igjen.

Allerede før krigen var en betydelig del av nestorianerne vendt tilbake til den katolske Kirke. Flere landsbyer med sine prester og med en biskop blev in corpore optatt i Kirken i Mossul i 1903. Den katolske bevegelse blev vel stanset ved krigens uhyggelige begivenheter, men efter krigen blev arbeidet optatt igjen. Vi får håpe at nestorianismen snart vil bli et navn som bare hører fortiden til i likhet med så mange andre vranglærer. Alle heresier bærer jo dødsspiren i sig. Den virker i den ene langsamt, i den annen fortere, men dødsdømte er de alle, fordi sannheten alene har evig livskraft.

EUKARISTISKE KONGRESSER

«Morgenrødmenn for året 1932 nærmer sig. Det vil være et minneår for vårt land, ti da vil Irland feire sin nasjonalapostels, St. Patricks, femtenhundreårsfest, da vil Irland være et centrum for verdens oppmerksomhet i anledning av den internasjonale eukaristiske kongress som skal holdes i Dublin.»

Således begynner det felleshyrdebrev i hvilket Irlands episkopat retter en varm oppfordring til det irske folk forat det skal bidra sitt til det store verdensmøte, som vil finne sted i juni 1932.

Før vi gir en nærmere omtale av det internasjonale eukaristiske møte i Dublin, vil vi først gi en rede-

gjørelse for de eukaristiske kongresser i det hele tatt.

Hvad er eukaristiske kongresser, hvad er deres formål? Der holdes kongresser, både nasjonale og internasjonale, på alle mulige områder. Man møter frem til behandling av politiske, sociale, videnskapelige spørsmål, hvorfor da ikke også holde religiøse kongresser? Er de historiske økumeniske kirkemøter vel annet enn religiøse internasjonale møter, kongresser? Iblandt religiøse kongresser trer de siste år især de eukaristiske kongresser i forgrunnen. Midtpunktet for disse kongresser er Eukaristien, Alterets hellige sakrament, Kristi store kjærlighets sakrament.

Som katolikker tror vi, på grunn av Kirkens i den henseende ufeilbarlige erklæringer, på grunn av Evangeliets utvetydige utsagn, at Kristus, sann Gud og sann mann, etter forvandlingen av brød og vin, er sannelig, virkelig og vesentlig (vere, realiter et substantialiter) tilstede under brøddets og vinens enkle skikkelser. Vi tror at dette sakrament er blitt innstiftet av Kristus til ihukommelse av Hans forløsningsgjerning iblandt oss, til minne om Hans død inntil Han kommer igjen. Vi tror at det er den spise om hvilken Kristus en gang sa: «Dersom I ikke spiser Menneskets Sønns kjød og drikker Hans blod, vil I ikke ha livet i Eder». «Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, har det evige liv, og jeg vil opreise ham på den yderste dag; ti mitt kjød er sannelig mat og mitt blod er sannelig drikke». I den runde, hvite hostie ser vi en motgift mot de sannelige begjær som enhver av oss mere eller mindre føler i sig, et mektig middel også som bevarer oss for større overgrep mot Guds og Hans Kirkes bud.

«Dette sakrament som blev innstiftet under de fattigste ytre former man kan tenke sig, i et tarvelig lite loftrum for nogen uoplyste almuemenns øine, er under Kristi egen førelse blitt midlet til å vise verden ikke bare Hans ydmykhet og barmhjertighet, men også Hans iboende majestet, — enten verden så møter med sin tilbedelse eller sitt fiendskap.»

Fra alle verdens kanter strømmer de troende sammen. De forener sig på et bestemt samlingssted til en mektig hær av Kristi trofaste soldater, hvis tall overgår de hundretusen. De vidner for sin tro på en måte som stemmer selv den mest stoiske vantro til eftertanke. Med hellig entusiasme, uten menneskefrykt, avlegger de et offentlig bevis på sin tro på Kristus som Eukaristiens Konge, på Kristus som sin Kirkes hode, på Kirken som Kristi mystiske brud. Menneskehetens blomst forener sig for å tilbe Ham uten hvem livet ikke vilde være verd å leve, uten hvem livet vilde være en

ørken uten oase. Det er en offentlig verdenshyldest til den saktmodige av hjertet, som tillike er verdens opphavsmann og allmektige styrer. Der tilbes i ånd og sannhet Han som er folkenes lengsel og sjelenes Elsker.

I alle kirker i den by hvor de eukaristiske kongresser holdes, utstilles Verdens Herre i sin hvite drakt i den gylne monstrans, midt i en prakt av levende blomster, midt i et hav av små flakkende lys. Tusener og atter tusener forener sig der, fremfører uavlatelig sine brennende bønner foran Hans nådetrone og synger med begeistring de eldgamle og alltid nye sakramentsalmer, forfattet og komponert av Kirkens store helgener. På disse internasjonale eukaristiske kongresser åpenbarer Kristi Kirke sig i all sin herlige velde og storhet. Der er hjorden samlet om sin ene Hyrde, den Eukaristiske Kristus. Og hvad skal man så skrive om de prosesjoner som da holdes? De som har deltatt i dem, vet at det ikke lar sig gjøre på en måte som nærmer sig virkeligheten. I disse prosesjoner glemmer verdens største sin storhet og verdens minste sin ringhet; ti overfor Kristus er selv verdens største sig sin avmakt bevisst, og fornemmer verdens minste en før uanet rikdom.

Å vekke folkenes begeistring for dette store kjærlighetsmysterium, å vidne om Guds Kirkes enhet og almindelighet, å holde offentlige tilbedelser og prosesjoner, alt dette hører visstnok til disse kongressers formål, men er dog ikke deres hovedformål.

De eukaristiske kongressers hovedformål består i å gi et dypere innblikk i alt som dette sakrament er midtpunktet for. Og dette terreng er større enn man med én gang skulde tenke. For oss er det en kjensgjerning: Kristus fortsetter sitt liv iblandt oss på en sakramental, men virkelig måte. Hvilke konsekvenser har det ikke? Han vil bli ofret til sin himmelske Fader ved et offer som på en ublodig måte fornyer korsofret, og så har vi den *Hl. Messe*. Han vil forene sig på en inderlig måte med sine troende, gjøre sig til ett med dem, og gi sig til dem som deres sjelers næring: det er den *Hl. Kommunion*. Han vil utstilles i monstransen på alteret for derved bedre å kunne vise at Han er vår venn, som liker å vise sig for sine venner, som de troendes Konge som liker å motta sine undersåtters skyldige hyldest, derved får vi våre *andakter*. Han liker å bo iblandt oss bestandig, på et sted hvor Han til enhver tid kan motta våre bønner og klager, derfor forblir Han i *Tabernaklet*, Han vil bæres ut på gatene for å velsigne de hus vi bor i, de veier vi går på, og så holdes der *prosesjoner*.

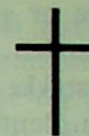
Alt dette må være gjenstand for kongressdeltagernes betraktninger og studium. Den Hl. Messe forutsetter igjen mange andre ting: først og fremst selve Kirken, så tabernaklet, alteret, de hellige karr, presten, ministranter, missalene, salme- og bønnebøker o. s. v. Hvordan kan man med alt dette omgi det største av våre mysterier med den størst mulige glans, den størst mulige verdighet? Å granske dette, er et av de eukaristiske kongressers hovedformål. Videre: hvad er den Hl. Messe, hvori består dens vesen? Spørsmål som aldri helt ut kan besvares av menneskeånden.

Og den Hl. Kommunion. Kan der være en ypperligere gjenstand for menneskenes oppmerksomhet? Er den ikke den rikeste kilde til vårt overnaturlige liv? Den Hl. Kommunion er det katolske livs centrum. Ved den føres *barna* til Kristus, ved den får *ungdommen* kraft til å motstå lidenskapenes bedrageriske gleder, ved den får *mannen* og *kvinnen* den uundværlige nåde til sine mange plikters oppfyllelse, *oldingen* finner i den sin trøst i sin ensomhet og forlatthet — kommunionen er både de *sterkes* og de *svakes* næring. Hvordan føre alle mennesker til denne nådekilde? Hvordan forberede dem på en verdig måte til dens mottagelse? Alt dette danner likeså mange uuttømmelige gjenstander for kongress-deltagernes studium.

Og frukten av disse kongresser? Den er at troen i hjertene til de tusener og titusener som har deltatt i dem, blir sterkere og mere levende. Der har de selv oplevet at troens manifestasjoner er uendelig edlere og skjønnere enn vantroens lettsindige og frivole sensasjoner. De går hjem styrket mot vår tids anti-kristelige ånd. Eukaristien blir deres livs bevegende kraft, de vet å ofre sig for sin tro. Og uten overdrivelse kan det sies at det katolske livs fornyelse hele verden over for en stor del er frukten av disse eukaristiske kongresser. Videre: kan man vel tenke sig et bedre middel til å sprede fredstanken blandt folkene enn å samle mennesker av alle folkeslag om den store Fredsfyrste i den Hl. Eukaristi? Det er et middel som bare den katolske Kirke formår å anvende, og det er et av de mest effektive midler.

Herved har vi sett de eukaristiske kongressers mening og formål. I en annen artikkel vil vi se hvorfor man til den førstkommende internasjonale kongress har valgt Irland.

Førstkommende nummer av „St. Olav” utkommer tirsdag 31. mars.

Kardinal Maffi.

«Forsoningens kardinal».

Tirsdag 17. mars døde etter et smertefullt sykeleie, styrket med Kirkens nådemidler og Pavens særlige velsignelse, Erkebispem av Pisa, Kardinal Maffi. I ham mister både Kardinalkollegiet og det italienske episkopat en av sine mest særpregede skikkelser. Hans navn var ikke bare kjent over hele halvøen, men man kan nok også si over hele verden. Ved de to siste Pavevalg har hans navn spilt en stor rolle. At hans liberale ideer skulde ha været grunnen til at han ikke blev valgt ved det siste Pavevalg i 1922, er en påstand som er helt grepet ut av luften. Den nuværende Pave som blev valgt i 1922, var ikke på nogen måte mindre eller mere „liberal“ enn Kardinal Maffi.

Pietro Maffi blev født den 12. oktbr. 1858 i Corteolona, ved Pavia i Lombardiet, et av katolisismens mest blomstrende centra i Italia. Det lombardiske folk er et meget dyktig, flittig og energisk folk, som har gitt Italia mange fremragende geistlige. Mange blandt dem fikk det fyrstlige purpur. Etter hans prestevielse blev han utnevnt til professor i filosofi ved presteseminariet i Pavia. I samme tid drev han et inngående studium i fysikk og matematikk. Hans yndlingslag på dette område var astronomi og meteorologi. Han var forfatter av flere betydningsfulle videnskapelige

verker. Det mest kjente er vel: „*Nei cieli*“ (I Himmelsfærene), ifølge Kardinalen en populær avhandling, i virkeligheten et mesterstykke som selv astronomene hadde sin nytte av. Han glemte ikke litteraturen heller. Også på dette område utgav han flere verker. Han skrev et meget interessant studium over: „*Kosmografien i Torquato Tassos verker*“. To av hans mest kjente romaner er: „*Fior che muore*“ (Blomsten som dør) og „*Gli Sparvieri*“ (Høkene). Støttet av Mons. Riboldi, Biskop av Pavia, startet han et tidsskrift om fysikk og matematikk, som vakte både opsikt og begeistring. Men i sine videnskapelige og literære studier så han ikke annet enn et kraftig middel til hjelp i sitt prestearbeide. I flere år var han rektor ved seminariet i Pavia. I denne stilling viste han seg som den ideelle fører som forenet den største visdom og lærdom med den innerligste fromhet. I 1903 ble han av Pave Leo XIII utnevnt til Erkebiskop av Pisa. Pius X belønnet hans sjeldne arbeide som prest og videnskapsmann ved å opta ham i Kardinalkollegiet. I hele hans religiøsitet gjenspeilet seg de eiendommelige lombardiske trekk: kraft og livlig energi. Også hans skikkelse var sterk, som hugget ut av fjell. Hans hyrdebrev og taler er samlet i flere bind og danner et monument av ekte apostolisk visdom. Med alle sine krefter viet han seg til den katolske aksjon i hvilken han så et mektig middel til å utvikle og mangfoldiggjøre det prestelige arbeide. Hans navn er for alltid knyttet til den katolsk-sosiale aksjons gjenopreisning i hele Italia. Her viste han sitt lombardiske organisasjonstalent. Han blev også kunstnernes Mæcen ved restaureringen av mange herlige kirker.

Var han stor i alt dette, var han det også som patriot. I fedrelandets tyngste tider i krigsårene, var han alles far, og han viste den største omhu især for de nødlidende og for de ved krigens redsler så hårdt rammede familier. I anledning av hans 25-årige biskopjubileum skrev et av bladene: „Kardinal Maffi, Erkebiskop av Pisa kalles nu mens han lever, den lærde Kardinal, men etter hans død vil de som hadde lært ham å kjenne på nært hold, tale om ham som den store, nidkjære Hyrde og den hellige Erkebiskop.“ Det kan høres næsten utrolig, men han stiftet omtrent 60 klostre og hospitaler forat alle de syke, ulykkelige og gamle skulde finne pleie, og forat barna skulde få skoler. Hans umåtelige arbeide blev anerkjent selv av den i disse år ikke så katolskvennlige regjering.

Mellem Kongehuset og ham bestod det bestandig et intimt vennskap, især med kronprins Umberto. Han blev da også utvalgt til å forrette ved kronprinsens

vielse. Ved den anledning mottok Hans Eminense Italias høieste utmerkelse. Annunciata-ordenen.

Han var en av hovedpersonene i forsoningen mellom Vatikanet og Quirinalet, hans utrettelige arbeide i den henseende gav ham æresnavnet: „Forsoningens Kardinal“.

Under hans sykdom viste det seg hvordan han var avholdt innen alle kretser, fra de minste inntil de høieste. Da folket i Pisa hørte at Kardinalens død var nær forestående, strømmet det til det erkebiskopelige palass. Det var et elskende folks vakre hyldest til sin felles far. Han døde klokken halv to om natten. Begravelsen har funnet sted siste lørdag. Hele byen var i sorg. Fra alle kanter innkom kondolanse-telegrammer.

Nu blir han mottatt av andre himler, som våre bare er et uklart bilde av.

R. I. P.

Stat og Kirke.

Som leserne vet, har Vatikanet for ikke lenge siden inngått et konkordat med Bayern og Prøisen. Den katolskfiendtlige presse lot da som om staten var den givende, Kirken den mottagende part.

Dertil er å bemerke følgende:

a) Kirken er statens kraftigste støtte, idet den uavlatelig og uten avkortelse forkynner både Guds og Guds Kirkes bud. Derved opprettholdes den sanne orden i staten, forebygges der mange flere forbrytelser enn staten selv nogensinne vilde være istand til å hindre, til tross for alle sine forholdsregler. Ved skriftemålets hellige sakrament skapes der ro i samvittigheten hos de mest forpinte sjeler. At der forebygges forbrytelser, skapes ro i samvittighetene har for staten den følge at der trenges mindre fengsler, mindre asyler for «nervøse» og «sinnsvake».

b) Kirkens talløse velgjørhetsanstalter gjør uten tvil staten ofte mere godt enn statens egne, av den enkle grunn at der i kirkens anstalter tas mere hensyn både til sjel og legeme. Dessuten er de mindre forretningsmessig innstillet, og der finnes det mere opofrelse.

Bortsett fra alle de uundværlige høiere goder som Kirken bringer staten, skaffer den staten også finansielle fordeler.

«Germania» bringer til belysning av dette en meget lærerik statistikk som vi her delvis gjengir:

For øieblikket er 23 000 katolske ordenssøstre virksomme i det tyske rikes sykepleie. Til disse ordenskvinner, henholdsvis ordenshus, betaler staten, fylkene og kommunene bare endel av det som de ellers måtte betale til andre sykepleiersker. Hvad byen München i det ene store sykehus til venstre for Isar, i hvilket der arbeider 300 søstre, sparer i forhold til omkostningene med almindelige sykepleiersker (ikke-ordensfolk) beløper sig pr. dag til 250 M.

Direktøren for sykehusvesenet, J. V. Acken, beregner det samlede sparte beløp ved de religiøs-charitative anstalter i Tysklands sociale forsorg til 300 millioner M. Dessuten er ordenssøstre ikke bare de billigste, men også de mest ideelle krefter som man kan ønske sig.

Når man ved denne besparelse av 300 millioner M. tar i betraktning at det samlede beløp i alle tyske fristater til kirkelige formål for begge konfesjoner er 155 millioner M., da må man vel innrømme at ikke bare Kirken er den mottagende part!

De evindelige kollekter.

I en samtale, som førtes mellem alvorlige, kristelig sinnede mennesker, klaget én: «Med de evindelige kollekter er det blitt galt de siste år, tidligere var det ikke således». Da svarte en moden mann: «Nei, tidligere var det ikke således, og derfor skulde vi takke Gud på våre kne. Jeg gikk forleden over kirkegården. Der lå de døde i lange rekker, grav ved grav. Uhindret gikk jeg gjennom den døde menighet, og ingen av dem har bedt mig om noe. De døde tigger ikke. Så gikk jeg videre i landsbyen. Der, ved et lite hus, kom moren nettop hjem med kurv full av levnetsmidler. Hvilken jubel fra barnas side! Mor, skal vi spise nu? Mor, må jeg få et stykke smørbrød! Må jeg også få et? Og jeg! Således klang det i mangestemmet kor, og en ganske liten en krøp på alle fire bort til moren og strakte bedende hendene op imot henne. —

Der var engang en tid, da den tørre vantro hersket, da var der ingen kollekter i menighetene, der var intet liv, man gikk som mellem graver. Åndelig nød var der dengang også; men den levende kjærlighet manglet, den, som ser nøden og griper til handling. Nu er det

blitt anderledes, og vi har kollekter over kollekter. Er det et dårlig tegn? Tvertimot! Gud har latt sin ånde utgå over dødningsbenene og bragt liv i dem, og med livet også følelsen for den mangfoldige nød innenfor Kirken. Nu blir tigget og kalt fra alle sider. Skjenn derfor ikke på de evindelige kollekter. De sultne barn skriker til moren om brød. Nu er der liv, hunger og tørst, og det har Gud vakt. Derfor burde vi takke Gud på våre kne for, at der optas så mange kollekter i den kristne menighet.»

Denne side av kollektvesenet tenker de færreste på, og det er dog en fin, riktig iakttagelse, som uttales i de ovenstående linjer. Den skal styrke oss til ikke å bli trette i bønner for vårt behov, og i å gi glad og av hjertet. Gud blir jo heller ikke trett! Han skjenker oss et hjerte fullt av kjærlighet, og alt annet med kollekter og den slags ting kommer da ganske av sig selv.

Ev. Foreningsblad.

VARIA.

Bergen.

Enkefru *Louise Johannessen* er 19. mars avgått ved døden i en alder av 72 år. Hennes bortgang er et smertelig tap for St. Pauls menighet, som hun har tilhørt siden hun blev optatt i Kirken for firti år siden. Fru Johannessen var en rikt utstyrt personlighet med alsidige interesser. Hun har i årenes løp skrevet en rekke dikt, bl. a. flere kantater til fester og høitideligheter i menigheten. I de siste år var hun stadig besøkt av sykdom, som hun har med stor tålmodighet. Fra sitt sykeleie virket hun ved sitt lyse humør og vinnende vesen opmuntrende på alle som besøkte henne. St. Pauls menighet vil bevare fru Johannessen i takknemlig erindring. R. I. P.

Oslo.

St. Josefs forening for katolske menn holdt sin årlige generalforsamling på Josefsdagen den 19. mars under ledelse av formannen O. B. Olafsen.

Protokollen, som oplestes av sekretæren M. Olafsen, inneholdt bl. a. en kort beretning om vår overhyrde biskop Olferdahls død og begravelse, og om foreningens deltagelse i jubileumsfestlighetene i Trondheim og på Stiklestad ifjor.

Kassens regnskaper viste et gunstig resultat av årets arbeide.

Som formann gjenvalgtes O. B. Olafsen, som styremedlemmer gjenvalgtes B. Granberg og M. Olafsen

og som ny valgte G. Geist. Foreningens direktør er velærv. pater Vanneufville.

Der blev tatt et fotografi av foreningens medlemmer samlet.

Det var godt fremmøte.

Foreningen fortsetter med møter fremover hver torsdag aften kl. 20. Nye medlemmer er velkomne. —

St. Birgittaforeningen i St. Halvards menighet sammenkalte mandag 16. ds. sine medlemmer til en hyggelig liten midtfest. Dessverre var jo vår sogneprest på grunn av sykdom forhindret fra å være tilstede; men velærv. hr. pastor Wijn hadde elskverdighet lovet å tre i direktørens sted. Form., fru Anna Hansen, ønsket velk. tilbords og festen fortsattes i den beste stemning med forskjellig underholdning. De ellers så flittige damer, som hver mandag så ivrig arbeider på vår kirkes paramenter og utstyr, dovnet sig for en gangs skyld av hjertens lyst, og det hadde de også ærlig fortjent.

S.

Pater Erich Wasmann, S. J. †

I 72-års alderen er den kjente naturforsker i Valkenburg (Holland) avgått ved døden. Ved hans død har jesuittordenen og det katolske Tyskland mistet en av sine største videnskapsmenn som var av banebrytende betydning på naturvidenskapenes område. Han beskjeftiget sig hovedsakelig med termitternes og maurernes biologi. Bare om disse emner skrev han ikke mindre enn 288 avhandlinger. Som entomolog opnådde han verdensry som få andre. P. Wasmann var æresmedlem av flere videnskapelige selskaper og æresdoktor ved Freiburg-universitetet (Schweiz). Han var det tydeligste bevis på at katolicismen også på det naturvidenskapelige område er og kan være førende, uten å komme i konflikt med verdensanskuelsens grunnlag. Den videnskapelige arv som P. Wasmann etterlater sig, vil sikre ham et hedersnavn i den videnskapelige verden. R. I. P.

Spiritismen.

Dr. L. Heijermans, direktør for sundhetsvesenet i Amsterdam, uttaler i en medisinsk kronikk følgende om de såkalte spiritiske seancer:

«Ut fra medisinsk synspunkt er spiritiske seancer av det onde, fordi nervepatienter ofte blir deres ofre. Offentlige seancer skal ikke tillates. Et fornuftig menneske holder sig borte fra lukkede kretser. Jeg må fraråde tilstedeværelsen.»

En hel landsby blir katolsk.

Fra Jerusalem meldes: Den latinske patriark av Jerusalem beretter at de gresk-ortodokse innbyggere i landsbyen Fahis, ved Es-Salt (Transjordanien) uten en eneste undtagelse er gått over til den katolske Kirke. Landsbyen teller 500 sjeler.

Bolsjevik-rettferdighet og -frihet.

Sovjett-regjeringens raseri mot alt som heter religion er ikke i stand til å kvele folkets religiøse følelser og interesser. Til tross for det formelle forbud mot å samle penger til bygning av nye kirker, gjør befolkningen det allikevel. Så har innbyggerne i småbyen Jegorievsk, i nærheten av Mosca, begynt opførelsen av en ny kirke: midlene dertil blev skaffet ved offentlige innsamlinger. Men byens sovjet har stanset arbeidet og har konfiskert hele det innsamlede beløp, som nu skal brukes til ateistisk propaganda.

Sovjet-regjeringen har gjort påskedagene til almindelige arbeidsdager. Alle arbeidere som i de dager ikke viser sig på sitt arbeidssted, blir straks avskjediget.

The House of Lords forkastet skoleloven.

Med 168 mot 22 har også the House of Lords forkastet det forslag til skolelov hvorved den skolepliktige alder skulde forlenges fra 14 til 15 år. Dagen efter innsendte Sir Charles Trevelyan, undervisningsminister og en bra «anti-papist», sin avskjedsbegjæring til førsteministeren. I politiske kretser betegnes hans avskjed som et tegn på skolelovens fullstendige skibbrudd. (Jvfr. St. Olav nr. 8: «Englands katolikker»).

Sprog-geni.

En 74 år gammel katolsk prest i Bayswater (England), Father William Henry Kent, har i sitt lange og strevsomme liv ikke lært «mere» enn 54 forskjellige sprog. Derfor beklager oldingen sig ennå over at han ikke har rukket å lære flere, men noen var så vriene!!

Å nevne de 54 forskjellige sprog vilde innta for megen plass, og derfor overlater vi det til lesernes frie fantasi. Som kuriosum kan sies at det sprog som av alle har voldt ham mest bryderi, er georgisk, det gamle kaukasiske sprog. Tilfeldigvis kan redaksjonen av egen erfaring bevidne hvor helt umulig dette velsignede sprog er for et almindelig menneske.